

Skattelovene. Det er ret mærkeligt, thi man skulde tro, at paa en Tid, hvor der i den lovgivende Forsamling behandles Spørgsmaal om Skatter til et saa stort Beløb som det, der er Tale om ved disse Skattelove, maatte der baade hos Tingets Medlemmer og ogsaa hos de Tilhørere, der pleje at interessere sig for Forhandlingerne her, være en stærk Interesse oppe. Det har imidlertid ikke været Tilfældet, og jeg antager, at Grunden er simpelt hen den, at den egentlige Interesse er knyttet til de Forhandlinger, der ville komme til at foregaa om Skattelovene oppe i Landstinget. Det er nærmest den Forhandling, som forestaar der oppe, Folkafvente med nogen Spænding. Saa langt ere vi komne under den Parlamentarisme, som den højtærede Finansminister er Ordfører for, at Interessen er særlig knyttet til det, der siges og gøres oppe i Landstinget. Jeg tror ikke, den højtærede Regering har Grund til i ret høj Grad at rose sig af dette Resultat.

Der er en anden Ting, som har været mærkelig, for mig i alt Fald, at iagttagelse under disse Forhandlinger, og det er, at man fra det nuværende Regeringspartis Side har sat en Mand, der forhen har tilhørt det gammelmoderate Parti, til Ordfører for de indirekte Skattelove (Johannes Jensen). Jeg tvivler heller ikke om, at den ærede Ordfører for de direkte Skattelove (Jørgen Jensen) før har tilhørt det gammelmoderate Parti, men da jeg ikke agter at beskæftige mig med de direkte Skattelove, kan jeg sige, at det for saa vidt ikke kommer mig ved. Jeg har ikke noget som helst imod den ærede Ordfører for de indirekte Skattelove, tværtimod, jeg synes, han er en udmærket god Mand af en moderat Mand at være, og man maa i højeste Grad paaskønne hele den Tone, hvori han har holdt sit Ordførerskab. Men jeg synes, der er noget betegnende deri, at man fra det nuværende Regeringsflertals Side, af hvilket dog vel den største Del bestaar af dem, der have tilhørt det gamle Reformparti, som var de gammelmoderates værste Modstandere, i den Grad er gaaet under Aaget, ikke alene personlig derved, at man vælger en af det gammelmoderate Partis forhenværende Tilhængere til Ordfører, men maaske mest derved, at man i saa høj Grad, som Tilfældet er ved denne Skattelovpolitik, har antaget sig den gammelmoderate Politik.

Der er en tredje Ting, der for mig har været bemærkelsesværdig ved denne Forhandling, og det er, at den meget

ærede Ordfører (Johannes Jensen), der vist ellers har røgtet sit Ordførerskab upaaklageligt — naar man skal være Ordfører for saa slet en Sag som den, den ærede Ordfører har haft til opgave at forsvare i disse Dage, kan man ikke forlange alt for meget, det ærede Medlem har vist gjort det saa godt, som man kan forlange det —, ikke har fulgt den Skik, Ordførerne i Almindelighed følge her i Salen, naar Lovforslag af den Rækkevidde som her foreligger til Behandling, nemlig at gennemgaa disse Forslags politiske Historie og den Behandling, de have været underkastede i Tilfælde af, at de tidligere have været til Behandling i Rigsdagen. Den ærede Ordfører har ikke med et Ord omtalt f. Eks. Brændevinsskattens politiske Historie i Danmark og den Behandling, Brændevinsskatten hidtil er undergaaet her paa Rigsdagen. Da den ærede Ordfører ikke har gjort dette — han har jo haft meget andet at tænke paa og bestille —, antager jeg, han vil være mig taknemmelig, naar jeg tager den Side af Sagen op, og jeg antager ogsaa, det ærede Medlem fra Gudme (Ravn), der ler saa hjerteligt i Øjeblikket, vil være mig taknemmelig derfor. Jeg skal da tillade mig at minde om, hvilken Skæbne Brændevinsskatten har haft, saa længe vi have haft en Rigsdag her i Danmark, og hvilken Skæbne de forskellige Forslag om Forhøjelse af Brændevinsskatten have haft i denne Rigsdag.

Den første af Rigsdagen vedtagne Lov om indenlandsk Brændevinsafgift er Loven af 7. Februar 1851. I denne Lov bestemtes det, at der skulde svares en Afgift af 64 Skilling pr. Td. Mæskekarrum for hver 3 Døgn af den Tid, Værket stod til Brændevinsbrænderens Raadighed. Man mente nemlig den Gang, at der i et Brændevinsbrænderi kunde foretages en Brænding for hver 3 Døgn, og man gik ud fra, at der blev udvundet pr. Td. Mæskekarrum 20 Potter 8 Graders Brændevin. Naar man da satte Afgiften til 64 Skilling, 4 Mark, som man kaldte det den Gang, blev det altsaa $3\frac{1}{5}$ Sk. pr. Pot eller $6\frac{2}{5}$ Øre i vore Penge. Denne Beregningsmaade blev man kun staaende ved en ganske kort Tid. Man fik allerede den 28. Maj 1853 en ny Lov. Man havde lagt Mærke til, at der var Brænderier, der vare i Stand til at foretage en Brænding paa kortere Tid end for hver 3 Døgn, og disse Brænderier bleve paa en Maade fri for en Del af Skatten. Hvis de f. Eks. vare i Stand til at foretage en Brænding for hver 2 Døgn,